

4. IV. 1930

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI

K O N C E R T

OPERNE IN KONCERTNE PEVKE
PAVLE LOVŠETOVE

SPORED:

I.

- a) K. Hoffmeister: *Narcisov cvet*
- b) E. D'Albert: *Ovčarjevo veselje*
- c) V. Petrželka: *Mesečna noč*
- č) R. Trunk: *Žetvena pesem*

II.

- a) Dr. F. Kimovec: *Češčena Marija*
- b) A. Lajovic: *Zašlo je žarko solnce*
- c) S. Osterc: *Morska pesem*
- č) L. M. Škerjanc: *Večer soparen bo*

III.

- a) A. Borodin: *Velika arija Jaroslavne iz opere »Knez Igor«*
- b) R. Trunk: *»Nesreča«*

IV.

- a) H. Kjerulf: *Ingridina pesem (iz »Synnøve Solbakken«)*
- b) V. Novák: *Slovaške narodne pesmi:*
 - 1. *Anička dušička . . .*
 - 2. *Oliva, oliva . . .*
 - 3. *Na zelenej lučke . . .*
 - 4. *Dievča, dievča, čo že to maš?*
 - 5. *Išiel Macek do Maláček*

Pri klavirju: Lipovšek Marijan

Narcisov cvet.

(Ilja Georgov — A. Funtek.)

Pod noč, ko san ti sanjaš svoj,
narcis dehti iz čaše moj;
narcis mi je najdražji cvet,
karkoli vonja kdaj jih z gred.

Oh, zdi se mi, da snežno v njem
belino lic tvojih zrem
in da iz vonja tvoj mi dih
na krilih veje sem lahkkih.

Pod noč, ko san ti sanjaš svoj,
narcis dehti iz čaše moj.

Ovčarjevo veselje.

(Iz »Des Knaben Wunderhorn«.)

Lepše na svetu nikdo ne živi
kot ovčarji mi.
Zelene livade
svobodne navade
pri nas so doma.

Včasih zagodem pesem si svojo
prav iz srca,
zaplešem tudi,
zapojem iz grudi,
da odmeva z vseh gorâ.

Pri hladnih studencih ob vročem solncu
sedim lahko.
Orožja ne bojim se,
nikdo tu ne preganja me,
ljube ovce te so le
moj gospodar.

Vidiš, da sreča moja največja
tu je doma.
V dolino me ne miče,
le k ovcam mojim kliče
me srce tu vrh gore,
kjer svobodno je vse.

Mesečna noč.

(Otakar Theuer.)

Mesečna noč — tak jasna noč,
nikjer ni šuma slišati.
V srebrni tajni čarna moč
kliče v spomin minule dni.

Na morje mislim:
Hrepeneč zrem tja v mesečino,
poljubov tvojih si želim,
po duši tvoji koprnim.

Na morje mislim ...
Krik in smeh! Tam ribiči veslajo pojoč.
A jaz v zidovju temnem mroč
sem čisto sam, da sam!

Žetvena pesem.

(C. F. Meyer.)

Poželi smo žito, mi fantje, dekleta,
zavihanih rokavov in znojnega čela.
Že bliski žare, vse naokrog že grmi ...
Že rešeno je vse. Nikdo naj ne strada.

Med snopi prostora je komaj za smrt.
Kipeče je naše življenje mladó.
Zlat prestol imajo sredi snopov lepote,
obžarjene z bliski pa še krono zlato.

Nikdo naj ne strada! Prinašamo kruh!
K hrumečemu plesu hitimo po delu —
od ust in do ust je prostora za smrt!
Kipeče je naše življenje mladó!

Zašlo je žarko solnce ...

(Drag. Kette.)

Zašlo je žarko solnce, utihnil daljni zvon,
a v naši tih sobici še poje polifon.
In v moje srce slavček predrobni je zletel,
predrobno spletel gnezdece, predrobno je zapel.

Kot ob večerih poje ob senčni stružici
o svoji lahki ljubici, plahi družici.
Njegove melodije pa not nič nimajo,
njegová sladka čuvstva se nič ne rimajo.

Ni vinca tako sladkega še v Beli Krajini,
kot dražestno so ti sladki poljubčki najini.
O daj, o ljubica, saj še deset minut!
Potem bo slavčka vzdignila iz gnezdeca
perut ...

Zašlo je žarko solnce, utihnil daljni zvon,
utihnil tudi davno že pojoči polifon.

Morska pesem.

(Cvetko Golar.)

Da sem Jezus, šel na morje bi široko,
z vetrom, plugom božjim, v prsi izorano,
stopala bi noga po gladini sinji
ne ugreznilo bi morje se pod mano!

Sam pod svojim Bogom, daleč za vodami
nackolj večnost in samota tajna,
zarja sklanjala bi name svetlo lice,
v dušo mi zvenela melodija bajna.

Da sem Jezus, k nebu dvignil svojo roko
in k očetu molil bi molitev vneto:
Glej, sejalec sem, ljubezen seme sveto,
daj mi klasja, zrelega pod srp visoko.

Večer soparen bo...

(Mihajlov — Aškerc.)

Večer soparen bo...

črni oblaki... ko nas zagrebó,
Blink bode švigal, šumela bo reka,
dobrava ječala bolno.

Noč bo viharna in neobuzdani in jaki
z gromom in ognjem in dežjem borili se bodo oblaki.

A nad gomilami našimi radosten dan oznanjaje
mavrico jutro razpne pod nebom od kraja do kraja.

Arija Jaroslavne iz opere »Knez Igor«.

Ah plakam zdaj, grenke solze teko, k dra-
gemu tja

naj hite kot turobni moj pozdrav!

Rada s tiči bi letela k Donave bregovom
Bobrov ta rokav bi v Kajale rada namočila
burnih valovih.

Rane bi krvave, ljubi, rada ti izprala.

Ah, ti divji, divji veter, ki strašiš po stepi
vse si zanesel krogle sovražne v vrste naših
junakov.

Kaj nisi mogel nam prizanesti, vihar ti
strašan?

Oblake ali ladje bi gonil raje!

Ah, ti divji, divji veter, ki strašiš po stepi,
Kam si mojo srečo razpihal daleč tja po stepi?

Ah plakam zdaj, grenke solze teko, k dra-
gemu tja

naj hite kot moj turobni pozdrav.

Oh ti Dnjeper, širni Dnjeper, skozi skale
prodiraš v kraje

Poloviečkih, širiš svojo strugo globoko.

Ti si ladje Svjatoslava do Kobjakov nesel
zmagoslavno naše, ti moj ljubi, dobri

Dnjeper, globoki Dnjeper.

Vrni zopet mi soproga, vsahni vrelec mojih
solz,

ki pošiljam ljubemu jih kot turobni svoj
pozdrav.

Solnce zlato, solnce na nebu, svojo toplo luč
siplji

na nas, daj nam spet vesele dneve, solnce
jasno,

čuj me! Daj nam srečo, solnce!

Ah, zakaj si z žgočim trupom žgalo junakom
našim rane? Zakaj si strelecem našim hrabrim
zveste njih oči slepilo z žarki? V groznih
mukah

tega boja kneza zapustilo? Zakaj?

»Nesreča.«

(Margarete Beuller.)

Mama, oh, mama, čujte me,
kaj se je zgodilo,
tamkaj ob vodi, poglejte le,
prala sem perilo.

Velik je val odnesel proč
srajčko najlepšo mojo.
To se zgodilo je kar gredoč,
komaj da vem, kje 'mam glavo.

Zdaj pa valovje podi jo že
daleč tja k mlinu v dolino.
Mama, oh, mama, kar strah me je,
kaj bi se lahko zgodilo!

Tam na kolesu morda visi!
— misel me ta bo strla —
joj, če moj jo Aleš dobi,
bi od sramote umrla.

Ingridina pesem.

(Bj. Björson.)

Na trati zajček veselo skače, se solnce veseli
tam pod grmom zvita pa lisička čaka ne-
strpno, na plen preži.

Oh svet je lep tako zelo,
ko solnce sije na trato vso!

Lisička smeje se, zajčku pravi:
Vesel si danes ti prav res,
skači le po trati zajček, po trati solnčni skači.

Še meni veselje v žilah vre, juhè! mi v
žilah vre.

Na trati solnčni ujet tam zajček naenkrat
milo zaječi,
zvita pa lisička izpod grma brezsrčno se
smeji:

Zakaj si silil na solnce tja? Norček mali,
zdaj pa imaš!

Slovaške narodne.

1.

Anička, dušička, kde si bila,
ked' si si čišmičky zarosila?
Bola som v hájičku, žala som travičku
duša moja, duša moja.

A ja som po tri dni trávu kosil,
ešte sem si čišný nezarosil.
A ja som hrabala
teba som čakala
duša moja, duša moja.

Anica, dušica, kje si bila,
da si si škornjičke orosila?
Bila sem v gozdiču, žela sem travico
duša moja, duša moja.

Jaz pa sem tri dni travo kosil,
in si nisem škornjev orosil.
Jaz sem pa grabila,
tebe sem čakala,
duša moja, duša moja.

2.

Oliva, oliva listoček zlatušky,
nežeň sa šuhajko, ešte si mladušký.
Čo ti zvitazili, čo sa poženili?
ako tie húsatká kriela ovesili.

Nežeň sa šuhajko, netreba ti ženy,
polož si za klobúk rozmarin zelený.
Bárs ja si položim za klobúk ružičku,
predsa ja nenechám tú moju Aničku.

Oliva, oliva, listič zlati,
ne ženi se, fantič, si še premlad.
Kaj so oni pridobili, ki so se oženili?
Kot gosém so jim krila ostrigli.

Ne ženi se, fantič, ne rabiš žene,
za klobuček pripni si rozmarin zeleni.
Pa makar za klobuk si rečo pripnem,
vendar svoje Anice ne zapustim.

3.

Na zelenej lúčke šuhaj pase,
koníčky mu vrané zima trase.
Z okienečka sa mu milá divá,
a jeho srdiečko o nej snívá.

Na zeleni loki fantič pase
konjičke vranje pa mu zima trese.
Z okenca dekla na njega gleda
njegovo srce o njej sedaj sniva.

Zavrat' ženi, milá, koničky sem
nech že neturbujú môj sladký sen.
Čož bych ti ja koně zavracała,
možné, by som neskôr banovala.

Dievča, dievča čože to máš?
»Ružu, ružu.« Komu ju dáš?
»Tebe, tebe, šuhajčku,
našla som ju na chodníčku.«

Dievča, dievča bielej tvári
čo tu hladáš kolo fary?
Hladám teba, šuhajčka,
bo som tvoja frajerečka.

Dievča, dievča biely anjel,
kde ja teba večer nájdem?
Nájdeš ty ma v zahrádočke
pod jablôňov na lavičke.

Išiel Macek do Malaciek šošovičku
mlácie,
zabôl si on cepy doma, musel on sa
vrácie.

Hej! Macejko, Macejko, ko, ko, ko, ko,
zahraj mi na cenko, ko, ko, ko, ko,
na tú cenkú strunu, nu, nu, nu, nu,
hej, dzunu, dzunu, dzunu, nu, nu, nu, nu.

Vrni mi, mila, konjiče sem,
naj ne motijo mojega sladkega sna.
Zakaj naj bi ti konje vračala,
mogoče, da kmalu bi se kesala.

4.

Dekle, dekle kaj pa tu imaš?
»Rožo, rožo.« Komu jo daš?
»Tebi, tebi, fantič moj,
našla sem jo na stezici.

Dekle, dekle, bel'ga lica
kaj pa iščeš tu pri fari?
Iščem tebe, fantič moj,
saj sem tvoja ljubica.

Dekle, dekle, beli angel,
kje zvečer te najdem?
Nájdeš me na vrtu,
na klopici pod jablano.

5.

Šel je Macek v Malacke lečo mlatit,
doma cepec je pozabil, moral se že
vrnit.

Hoj! Macek, Macek, ko, ko, ko, ko,
zaigraj mi na tenko, ko, ko, ko, ko,
na to tenko struno, nu, nu, nu, nu,
hoj, dzunu, dzunu, dzunu, nu, nu, nu, nu.